

VÁRKONYI NÁNDORNAK

Hetvenszer négy évszak halad
— parádés, lucskos áradat —
mikor mögéd, mikor eléd,
olykor sodrásban, hogy beérd,
aki te vagy.

Tudom, a front. Apámtól lábat,
tőled a hallást... Erről máskor —
Eszményeid glédában állnak
szívemben kora-indulástól.

Bátyám, barátom, az a város,
ahol te élsz, megszakítatlan,
nekem egy pókhálóhináros
padlás, hol világbaszakadtam.
Neked a teljes lét, a munka,
közeg a szerteáradásra,
könyvek, miket olvastál, irtál,
magadéra s a mi javunkra,
hogy aki vagy, bennük növesszed.
Mit adott nekem az a város?
Hagyjuk, nem-szólnom róla könnyebb.

Voltál s maradsz elfogulatlan
helyettem és mindönk nevében.
Tanítványi kanyarulattal
boldogulásunk erdejében
szóródtunk járt s nem járt utakra
ki több teherrel, ki kevéssel. —
Bárhogy volt is, tiéd az érdem,
együtt vagyunk az ünnepélyen.

A HEGYEN

Odakuporogni a fenyőhöz, s tudni,
hogy a messziről induló szél
ide nem ér.
Horpadt völgyvödörbe hullottak a felhők,
az ég csupasz várakozás,
s a kiszélesülő magányban
kőszentjeihez rogy le a város.
A mozdulatlanság felszínén
itt, a hóba fent
belesüppedt a csend.
Nem billen semmi.
Nincs más csak a nyugalom egyensúlya:
csend, hó, fenyő, a legmagasabb
és túl minden dimenzió a gondolat.

SOROK

A kőbokrok a tó vizébe hulltak,
a nádkések közé csúszott a csend,
ott elgörbül vége a csillagútnak
s fényzilánkok rejtőznek odalent.

Ha letörünk a tipratásban,
sértődötten fordulunk falnak.
Te Szokratésszal szólsz: az állam
hozzám méltatlant nem javallhat.
Kidekorálva zajjal-bajjal
caplattak mellettünk az évek. —
te hat mérfölddel hosszabb jajban
döntöttél, munkádat bevégzed.

Vagyok melletted Matuzsálem,
már húsz éve is vénebb nálad;
fejemben a testi halálnem
változatai prézsmítálnak.
Melletted mint a kóró szára
szikkadt és mindétig morogva
arccal vicsorgok a világra:
munkám ne a szemétre hordja!

Leveleiből megtanultam
a cicomázatlan beszédet,
s hogy több út visz az üdvösséghez,
mit elme számba venni képes;
s mint ásatag repkény a falra,
csimpaszkodjam csak igazamba,
tapadva országhoz és néphez.
(Így még nem irtam le — hisz' érted...)

Tőled tanulom a türelmet,
mintát adsz te a létezéshez.
Boldog város, mely ünnepelhet,
magát becsülve, mikor téged.

Solymos Ida